

ското дефиле и в Централното Средногорие (Асарел, Челонеч).

Активизирани са връзките с чуждестранни геоложки дружества. В края на 1986 г. бе проведен II полевия симпозиум на Френското и Българското геологическо дружество. Нашите геолози посетиха редица обекти в планините Юра, Алпи и Пиренеи и имаха възможност да направят тектонски, стратиграфски и петроложки корелации с българските земи. Подписани са договори за пряко научно сътрудничество с Унгарското геологическо дружество и геологическото дружество на ГДР. Осъществени са първите взаимни размени на специалисти с тези дружества.

3. Основа на печатната дейност е „Списание на Българското геологическо дружество“, чийто тираж е нараснал на 1400 бр. Тематиката на публикуваните в него материали е разнообразна, а характерът им е повече с приложни тенденции. За съжаление почти липсват статии, които да се открояват с някакво по-особено и по-оригинално фундаментално значение. Поважни публикувани материали са все пак тези от I конгрес на българските геолози, за геотермичното поле на България, ревизията на въведените до 1985 година български официални литостратиграфски единици, свързани с юрската система, за мястото на България в Алпийската система и др.

През отчетния период излезе от печат сборникът „Достижения на българската геология“ с доклади, изнесени на XXVII международен геоложки конгрес в Москва. Ежегодно се издава и в. „Хемус“.

Дружеството поддържа кингообменни връзки с 231 сродни организации зад границата ни.

4. Финансовото състояние на дружеството е добро. Съществена роля за положителния финансов баланс има постоянната финансова подкрепа на Комитета по геология и неговите подразделения, частично и на СО „Редки метали“.

След разискванията върху отчетния доклад бяха очертани някои по-важни насоки на дейността на дружеството, както следва:

1. Да се започне подготовката за провеждането на II конгрес на българските геолози, който да бъде проведен в София през септември 1989 г., един ден преди конгреса на Карпатско-Балканската геологическа асоциация. Същевременно като съорганизатор дружеството да окаже активно съдействие при организиране на конгреса на КБГА.

2. Клоновете и секциите да активизират своята дейност.

3. Задълбочаване на сътрудничеството със Съюза на научните работници в България, главно с герлого-географската му секция.

4. Подновяване на връзките с КОПС във връзка с по-нататъшни координирани действия по опазване на геоложките феномени.

5. Укрепване на контактите с дружествата на Франция, УНР и ГДР съгласно подписаните споразумения и подготовката и подписването на такива с дружества от СССР, ЧССР, Гърция, Австрия.

6. Ускоряване подготовката на „Алманах на Българското геологическо дружество“.

*ст. н. с. к. г. м. н. Михаил Стайков,
председател на Българското
геологическо дружество*

Българските геолози чествуват 100-годишнината на Софийския университет

Тази година Софийският университет „Климент Охридски“ навърши първото си столетие. То бе тържествено отпразнувано от цялата българска културна общественост, а отделните негови факултети изложиха постиженията си в научни конференции.

Конференцията на Геолого-географския факултет се състоя на 14 юни. Тя бе открита с встъпително слово от доц. П. Петров и приветствие от директора на Единния център по науките за Земята при БАН чл.-кор. проф. Кирил Мишев. На пленарно заседание на специалност Геология чл.-кор. проф. Тодор Николов обстойно се спира на въпроса „Развитие на геологическите науки в Софийския университет“, след което заседанието продължи по секции.

В секция Геология най-голям интерес предизвикаха темите „Основни принципи на тектонското райониране на територията на България“,

„Въглищни провинции в България“ и „Палеонтологията и стратиграфията на прага на ХХI век“. По първата от тях на основата на системния подход, приложим при статичните, динамичните и ретроспективните геологически системи, Живко Иванов формулира принципите на специализация, целесъобразност, съразмерност и еднаквост (на описанията) при тектонското райониране. Във втората тема Георги Шишков разви и задълбочи постановките си, публикувани във „Въглища и въглищни басейни в България. Библиография: 1982—1984“, 1986. Според Тодор Николов близките перспективи за развитие на палеонтологията са в областта на малкоизследваните досега макро- и особено микрофосилни групи, а на стратиграфията — във всеотстранното изучаване на организмите съобщества и приложението на нови методи (магнитостратиграфски, сейзмостратиграфски и др.).

Интересна бе и проблематиката на основните доклади в секция Геология. Оригинален характер имаше „Систематиката на оловно-цинковите находища“ на Борис Кольковски. Въз основа на богат фактически материал в „Изотопни изследвания на сярата и оловото и значението им за изясняване на условията на минерало-образуване“ Веселина Бресковска и Камен Богданов обосноваха коровия произход на магматизма, към който са привързани Централ-породопските и Източнородопските полиметални находища. В „Основни изисквания към класификацията и номенклатурата на магмените скали“ Мария Стефанова изтъкна, че същността на магмените скали като асоциации от химически съединения (минерали) изисква в основата на класификацията да се поставят групи от атоми и атомни съотношения, които отразяват стехиометрията на минералите. Като обобщава „Ролята на дифузията при формиране на гранитовия слой на земната кора“, Васил и Илия Вергилови разгледаха предпоставките за осъществяване на интергрануларната дифузия, осигуряваща гранитообразуване на големи площи. В „Неозойският магматизъм в НР България — състояние и проблеми“ Божидар Маврудчиев направи актуализиран геохроноло-

гичен преглед на магматичните прояви през неозоя у нас с оглед на връзките на магматизма с постмагматичната дейност, седиментацията, тектониката и дълбочинния строеж по геофизични данни.

С внимание бяха изслушани и докладите на Ст. Московски, Н. Йолкичев, Г. Георгиев, К. Маркова (секция Геология), Н. Кунева, М. Желязкова, Бл. Генов, Ил. Вергилов, В. Курчатов, Ср. Петров, Г. Киров и Ал. Филипов (секция Геохимия), посветени на по-конкретни въпроси.

Конференцията продължи с постересния, на която в 11 научни съобщения бяха отразени резултатите от изследванията на Т. Янина, Г. Георгиев, С. Вълчева, В. Салабашева, Ст. Лефтерова, И. Тодоров, Здр. Илиев, Вл. Владимиров, Д. Цонев, П. Петров, Гр. Ескенази, Ев. Джурова и Л. Ипчинова, и завърши със заключително заседание, в което Б. Каменов и Хр. Пимпирев съобщиха „Първи резултати от Антарктическата експедиция 1987/1988 година“.

Пенчо Бочев
Институт „Минпроект“, 1156 София

Сто години от рождението на Дмитрий Васильевич Наливкин 1889—1989

Д. В. Наливкин е роден на 13 (25) авг. 1889 г. в Петроград. Неговият баща е бил талантлив геолог, но е загинал млад. Без съмнение семейната атмосфера е способствала за насочването и развитието на интереса и любовта към окръжаващата природа и не е случайно това, че Д. В. Наливкин и неговият брат Борис В. Наливкин са станали геолози, като и двамата са проявили подчертана насоченост към палеонтологията. Д. В. Наливкин е завършил средното си образование в родния си град през 1906 г. и е постъпил в Минния институт. Негови учители са били видни руски геолози, като К. И. Богданович, Н. Н. Яковлев, Ф. Н. Чернишев, А. А. Борисяк, а също и А. П. Карпински.

Научноизследователската дейност на Д. В. Наливкин е започнала още от студентските години, когато той активно се е включил в геоложкото картиране на Апшеронския полуостров. Още оттогава под влиянието на лекциите на своите учители той е укрепил своя интерес към палеонтологията. Резултатите от изучаването на кватернерните молюски от Апшеронския полуостров с прилагането на новия за това време метод на математическата статистика са представени и защитени през 1913 г. като дипломна работа. За тази работа му е била дадена премия на името на А. П. Карпински. През същата година е посетил биоложката станция

Вилафранк, където се е запознал с богатата фауна от Средиземно море. Завършва института през 1915 г.

Д. В. Наливкин е посветил много време и сили за изучаването на геологията на Средна Азия. Още като студент е бил поканен от Д. И. Мушкетев в качеството на палеонтолог при събирането и обработката на палеозойска фауна от Ферганската долина. Първите резултати от изучаването на девонските брахиоподи са били публикувани през 1915 г. Работата в това направление е продължила и през 1924 г., когато той е представил за получаване званието професор монографията „Брахиоподи от горния и средния девон от Туркестан“. Тази работа е залегнала в основата на втора книга „Очерк по геологията на Туркестан“ (1926), където е изложена оригинална трактовка на геоложкия строеж и развитие на този район. Признание за неговите заслуги в изучаването на Средна Азия е присъждането му през 1927 г. от Руското географско дружество на сребърния медал „Н. М. Прживальски“.

Д. В. Наливкин е станал прецизен изследовател и познавач на геологията на Средна Азия. Благодарение на негови работи е била разработена стратиграфията на палеозоя от Туркестан. Под редакцията на Д. В. Наливкин и В. Н. Вебер е съставена геоложка карта на Туркестан.